

VANHAN JA UUDEN LIITON MYSTEERIT

Esitelmä 15.3.1931

Vanhan ja Uuden Liiton mysteerit eroavat oleellisesti toisistaan muotonsa ja menetelmänsä, mutta eivät tietenkään päämääränsä ja henkisen tarkoituksensa puolesta, sillä mysteerit ovat aina aikojen alusta lähtien tähdänneet ihmiskunnan henkiseen, siveelliseen ja älylliseen kasvattamiseen. Tämän me tiedämme, ja sentähden päämäärä on aina aikojen alusta lähtien ollut sama, mutta menetelmät ja muodot ovat vaihdelleet.

Ainahan mysteereissä on pyritty siihen, että ihminen yksilönä pääsisi yhteyteen Kristuksen kanssa. Tietenkään ei silloin Jeesus Kristuksen, vaan Kosmillisen Kristuksen kanssa, sillä Jeesus Kristus ei ollut olemassa muinaisina aikoina sillä tavoin, kuin nyt kohta parin tuhannen vuoden aikana. Kosmillisen Kristuksen yhteyteen on aina pyritty, sillä Kosminen Kristus on meidän maailmamme sisäinen henki, meidän Jumalamme täydellisyysajatus, koko tämän maailmankaikkeuden elävä, jumalallinen ohjelma, jota me nyt nimitämme täydellisyydeksi, ja kun ajattelemme ihmistä, inhimilliseksi täydellisyydeksi.

Inhimillinen täydellisyys on meidän ohjelmamme tässä meidän aurinkokunnassamme; ja taivaallinen ihminen, nuo »suuret kasvot» on se täydellisyys ja päämäärä, johon koko ihmiskunta pyrkii tietämättäänkin, ja joukko yksilöitä tietoisesti.

Tähän ovat mysteerit koettaneet meitä auttaa. Mysteerit ovat olleet uskonnon sisäisenä puolena, sisäisenä opettajana, ja sentähden ymmärrämme, että kaikki se, mitä nimitämme mysteereiksi, on aina ollut hengessä sama, mutta ero kasvatusmenetelmässä on suuri Vanhan ja Uuden Liiton mysteerien välillä. Jeesus Kristuksen esiintyminen maan päällä, hänen elämänsä ja kuolemansa, muodosti käännekohtan ihmiskunnan elämässä. Ihmiskunnan henkinen kasvu on saanut toisenlaisen

muodon ja sisällön, ja ihmisyksilöt voivat nyt pyrkiä toisella tavalla Kristuksen yhteyteen kuin ennen.

Ihmiset eivät tietenkään ole pakotetut kulkemaan Uuden Liiton tietä. Ihmiset voivat vielä tänä päivänä seurata Vanhan Liiton menetelmää, mutta heille tarjoutuu uusi mahdollisuus Uuden Liiton mysteerimenetelmässä.

Mitä nämä mysteerit sitten ovat? Olemme kaikki kuulleet ja lukeneet vanhan ajan mysteereistä, kreikkalaisista, egyptiläisistä, intialaisista, eteläamerikkalaisista mysteereistä, joissa ihmisiä puhdistettiin ja kasvatettiin. Historiallisesti kaikista tunnetuimmat näistä ovat meille kreikkalaiset ja roomalaiset mysteerit, ja egyptiläisistäkin tiedetään koko lailla paljon. Niinkuin tiedämme, niin nämä mysteerit näyttävät myöhempinä aikoina olleen jonkinlaisia näytelmäesityksiä, draamoja elämän ja kuoleman, maailman ja luomisen mysteereistä. Kreikkalaiset kirjailijat vakuuttavat yhdestä suusta, että eleysiläiset mysteerit vaikuttivat erittäin kohottavasti ja ihmeellisesti.

Kun ihminen ensin oli käynyt pienemmissä mysteereissä keväällä pääsiäisen aikaan taikka ehkä jo helmi- ja maaliskuussa, niin sitten hän pääsi suurempiin mysteereihin. Senaikaiset kirjailijat ovat antaneet erilaisia tietoja. Toiset sanovat, että ihmiset, jotka olivat olleet mukana pienemmissä mysteereissä, saattoivat jo vuoden kuluttua päästä suurempiin; toiset sanovat, että he saivat odottaa 5–6 vuotta. Kun ihminen oli ollut mukana suuremmissa mysteereissä, niin silloin, nuo kirjailijat väittävät, ihminen oli ratkaissut kuoleman salaisuuden: hän oli saanut seistä kuoleman edessä, ja saanut nähdä, kuinka ihmisen käy kuolemassa ja mikä on tämän näkyvän elämän tarkoitus. Siis näin myöhäisiltä ajoilta, jolloin nuo mysteerit olivat ihmisten esittämiä näytelmiä, on olemassa sellaisia tunnustuksia, että nuo mysteerit olivat suuresti kasvattavia, kohottavia ja sivistäviä.

Mieleemme kääntyy aivan luonnollisesti nykypäivinä vapaamuurarimysteereihin, jotka väittävät polveutuvansa egyptiläisistä mysteereistä. Nämä vapaamuurarimysterithän ovat myös

jonkinlaisia symbolisia esityksiä, joitten avulla tahdotaan opettaa erinäisiä siveellisiä, henkisiä ja metafyyllisiä asioita. Sentähden sanotaankin, että nämä vapaamuurarimysteerit meidän päivinämme aivan vastaavat näitä pienempiä mysteereitä, joita esimerkiksi Kreikan Eleysiksessä vietettiin pääsiäisen aikaan eli keväällä. – Suurempia mysteereitähän vietettiin syksyllä.

Kun siis pidämme mielessä, että mysteerit herättivät aikalaisissaan aina suurta kunnioitusta, niin me voimme ymmärtää, että ne olivat sangen merkillisiä laitoksia, silloin kun ne olivat alkuperäisessä puhtaudessaan ja loistossaan.

Niistä vaiheista, jolloin mysteerilaitokset olivat alkuperäisessä puhtaudessaan, ei ole mitään varsinaisia historiallisia tietoja, mutta me voimme muuten päästä tietoon siitä, minkälaisia ne olivat ennen, ja niistä olemme usein puhuneetkin. Olemme huomanneet, että varhaisimpina aikoina ei käytetty draamallisia esityksiä, vaan silloin itse hierofantti, vihkijä, suuri opettaja, joka opetti kandidaatteja, opetuslapsia, näytti heille aina näyissä, joita hän itse loihti heidän eteensä, niitä asioita, joita hän tahtoi opettaa. Nämä tällaiset näyt eivät suinkaan sinään täydellisesti käsittäneet koko sitä opetusta, jota annettiin, vaan ne olivat ainoastaan silloin tällöin tapahtuvia esityksiä ja opetuksia. Muulloin sai oppilas kasvattaa itseään siveellisesti, henkisesti ja älyllisesti, niin paljon kuin suinkin taisi. Hän oli velvollinen sen tekemään, sillä jos hän ei itse pyrkinyt ja yrittänyt, jollei hän koettanut kasvattaa itseään siveellisesti ja älyllisesti, hän ei voinut jäädä oppilaaksi. Egyptiläisissä mysteereissä oppilas sai jäädä mysteereiden vangiksi ja palvelijaksi, ja hän ei saanut lähteä enää lainkaan maailmaan. Silloin hän ehkä tänä aikana saattoi jatkaa itsekasvatustaan ja ehkä silloin suuremmalla menestyksellä.

Nuo laitokset olivat siis äärettömän ankaria, mutta sekin lienee ollut myöhempinä aikoina, sillä muinaisuudessa oli kyllä

suurempaa vapautta, samalla kuin oli suurempaa tietoa ja enemmän henkeä.

Ihminen, joka oli pyrkinyt mysteereihin, sai suorittaakseen erilaisia tehtäviä. Ne olivat laadultaan osaksi älyllisiä, mutta suurimmaksi osaksi kuitenkin siveellisiä. Ihmisen täytyi niin puhdistaa itseään, että hän sitten kykeni suorittamaan määrätty kokeet. Kun me ajattelemme näitä kaukaisia aikoja, niin silloin toistamme, mitä sanoimme edellisessä luvussa, että ihmisen piti silloin noissa vanhoissa mysteereissä oppia taistelemaan eläimiä vastaan ja voittamaan eläimet omassa itsessään. Ne eläimet olivat hänessä. Sillä hän sai hyvin pian oppia, että hän itse oli pitkän kehityksen tuote, että hän aikoinaan oli kuulunut eläinkuntaan ja tuonut sieltä paljon perintönä. Tämä perintö näyttäytyi himoissa ja haluissa, ja hänelle sanottiinkin: nämä eläimet sinun on voitettava.

Vanhoina aikoina, jolloin ihmiset olivat hieman selvänäköisiä, niinkuin nyt sanomme, jolloin heillä oli kolmas silmä, niin että he näkivät sielulliseen maailmaan, eikä ainoastaan tähän fyysilliseen, joka silloin olikin hämärämpi, kuin mitä se nyt on, – astraaliseen ja mentaaliseen maailmaan, he näkivät eläimiä itsessään ja toisissa. Ne eläinmuodot, joita he näkivät, eivät olleet samanlaisia kuin nyt, eivät yhtä realistisia kuin fyysiset eläimemme nykyään. Eläimet olivat entisinä aikoina paljon suurempia ja hirveämmän näköisiä kuin nykyään, ja sentähden eläimet ihmistenkin auroissa olivat epämääräisempiä. Nuo muodot ja värit auroissa tekivät kuitenkin aivan määrätyn vaikutuksen. Kun oppilas näki unimaailmassa kaamean sisiliskon tai jonkin muun eläimen, hän sai sen vaikutelman, että tuon toisen ihmisen sielu oli tuon sisiliskon tapainen. Itsessään hän tietysti ensi kädessä huomasi noita eläimiä: raatelevia petoja, hirmuisia sisiliskoja. Kun hän tällä tavoin näki näitä inhottavia eläimiä itsessään, niin hän vähitellen ymmärsi, että ne olivat jotakin alhaista ja rumaa, ja että niistä oli päästävä.

Meidän on huomattava, että noina vanhoina aikoina sanottiin aina ihmisille, että tämä kaikki oli epätodellista, ei heidän todellista itseään: »Vaikka te nyt tunnette ja näette noita eläimiä itsessänne, vaikka te tunnette, että teissä on himoja ja haluja ja tunnette, kuinka alhaista ja rumaa se on, niin huomatkaa, ettette te itse ole noita eläimiä. Te olette syntyneet kaukaisia aikoja sitten eläinkunnasta, ja nyt te asutte sellaisessa sielussa, jolla on perintöä eläinkunnasta, mutta itse te olette toisia olentoja. Katselkaa itseänne ja toisianne, ja te huomaatte, että itse ihminen on jossakin ylhäällä. Ihminen ei ole sama kuin nämä eläimelliset muodot. Ihminen ei ole sama kuin tuo sielu hänessä, joka on täynnä kaikenlaisia eläimellisiä halujakin. Ihminen on itse toinen olento kaikkien näiden takana ja yläpuolella, ja siihen on sinun, ihmisen, pyrittävä. Sinun on pyrittävä tuon ihmisen yhteyteen, sillä kun sinä pyrit sen ihmisen yhteyteen, ja se tapahtuu taistelemalla eläimiä vastaan ja voittamalla ne, niin sinä pääset täydellisyysihanteen, sen täydellisen ihmisen, Kosmillisen Kristuksen luo. (Ei näitä nimityksiä tietystikään käytetty muinaisina aikoina, mutta voimme niitä nyt käyttää.) Sinä pääset Jumalan luo, joka on kaiken luonut. Sinun on mentävä oman minäsi kautta. Eläinkunnan kautta et pääse Jumalan luo. Katsele eläimiä ulkona fyysillisinä todellisuuksina, niin sinä huomaat, että nämä eläimet eivät pääse Jumalan luo. Ne eivät voi ymmärtää muuta kuin jotakin inhimillistä olentoa, jotakin ihmistä ne voivat pitää jumalanaan; jotakin deevaolentoa ne voivat pitää jumalanaan. Heidän luokseen voi eläimen kaipuu nousta, mutta ei sen suuren elämän luo, joka on kaiken takana. Ihminen on syntynyt suuresta hengestä, ja sentähden hän ikävöi Jumalaa, ja sentähden ihmisen sielu ei saa rauhaa, ennenkuin se löytää Jumalan. Nyt sinun, joka olet oppilas, ja tahdot pyrkiä eteenpäin tiedossa ja viisaudessa, täytyy ensin oppia tuntemaan oma itsesi. Pyri itsesi luo ihmisenä voittamalla nämä eläimet, ja sitten kun sinä olet tuossa ihmisessä, niin silloin sinä voit kohdata Jumalan eli Kosmillisen Kristuksen

Ihmistä aina opetettiin silloin muinaisina aikoina ymmärtämään, kuinka epätodellista oli koko tämä näkyvä elämä, jota ihminen täällä kaukana salaperäisenä olentona eli fyysisessä maailmassa. Ihmisen mieli oppi kääntymään sisäänpäin ja ylöspäin ja huomaamaan, että hänen todellisuutensa oli hänessä itsessään, jossakin kaukana ja ylhäällä, ei tässä ulkonaisessa elämässä, joka oli epätodellista.

Kun katselemme noita vanhan ajan mysteereitä, niin huomaamme, että ihmisen korkein ja samalla välttämätön saavutus, jos hän tahtoi pyrkiä Kristuksen luo, oli se, että hän voittamalla eläimiä itsessään, rakensi itselleen näkymättömässä maailmassa, omassa aurassaan, inhimillisen muodon, jossa hän toimi ihmisenä, jossa hän saattoi tuntea ja ajatella niinkuin ihminen. Hänen aurassaan ei siis voinut olla eläimiä. Hänen piti ne voittaa ja sitten näkymättömässä maailmassa tulla ihmisen muotoiseksi. Kun se inhimillinen muoto oli saanut määrätynlaisen konsistenssin, selväpiirteisyyden, niin silloin ihminen pääsi ulos näkymättömään maailmaan. Hän oli nyt astraalimaailmassa ihmisenä ulkopuolella tätä fyysillistä ruumista. Tämä tapahtui tietenkin aina hänen nukkuessaan, jolloin hän oli keskellä tätä eläinkuntaa. Hän näki unta näistä eläinmuodoista; ainoastaan silloin, kun hän ei nähnyt unta, hän oli minuudessaan. Mutta kun hän voitti nämä eläimet, niin että ne eivät olleet estämässä hänen tajuntansa siirtymistä varsinaiseen minuuteen, niin silloin hän siellä yöllä nukkuessaan oli inhimillisessä muodossa, ja siellä hän oppi pyrkimään Jumalan yhteyteen. Se, että hän sitten saattoi saavuttaa yhteyden Jumalan kanssa, heijastui jotenkin tähän päivätajuntaan. Ei kuitenkaan niin, että hän olisi ollut tietoinen kaikista asioista, vaan sillä tavoin, että tämä päivätajuinen itse jollakin tavoin muuttui ja säilytti muistoja toisenlaisesta olotilasta, se ei osannut niitä kuvata fyysisellä kielellä.

Tämä oli mysteereiden silmämääränä vanhoina aikoina: ihmisen piti päästä Kristuksen luo. Se ei saattanut tapahtua muulla tavoin kuin siten, että hän pyrki tajunnassaan, voittamalla eläimiä

itsessään, siihen ihmisminään, mikä hänessä oli Jumalasta syntyneenä. Se oli ihmeellinen päämäärä, johon tähdättiin muinaisina aikoina. Se oli Vanhaa Liittoa.

Ihminen voi vielä tänä päivänä käydä Vanhan Liiton tietä. Hän voi nytkin sanoa itselleen: »Minä olen ihmisenä järkiolento, Jumalasta syntynyt hyvä olento, ja nyt minä asun keskellä kaikenlaisia intohimoja, haluja ja itsekkyyttä. Mutta minä tahdon tulla tietoiseksi tuossa varsinaisessa, todellisessa minässäni. Minä tahdon voittaa eläimet itsessäni. Minä tahdon kamppailla itseni kanssa, kunnes saavutan vallan itseni yli.» – Ihminen voi tällä tavoin tehdä vielä tänäkin päivänä. Hän voi rakentaa näkymättömän ruumiin, jossa hän voi mennä ulos, silloin kun hänen fyysillinen ruumiinsa on tajuton.

Mutta on olemassa myöskin toinen tie, uusi menetelmä, uudet mysteerit. Muinoin tapahtui ihmisen puhdistus pienemmissä mysteereissä, ja varsinainen vihkimys, se, että ihminen pääsi ulos itsestään, suuremmissa mysteereissä. Ihminen sai suuremmissa mysteereissä nähdä elämän ja kuoleman salaisuuden: kuoleman jälkeen ihminen oli olemassa. Materialisteillahan on aivan toinen käsitys ihmisestä ja kuolemasta; se, että tämä fyysillinen ruumis on se, joka tekee ihmisestä elävän olennon; jos tämä ruumis kuolee, niin silloin ihminen ei ole enää olemassa; fyysillinen ruumis kuolee, hajoaa alkuosiinsa – ja sielua ei ole voitu nähdä. – Jos ihminen ei ole kylliksi syvällinen ja teräväjärkinen ajattelija, niin hän pelkää kuolemaa. Mutta kuitenkin, ihmeellistä kyllä, ihminen tuntee aina sisässään, vaistomaisesti, että olemassaolo on arvokasta. Jos ihmiset eivät sitä tietäisi, niin luonnollisintahan olisi, kun ihmiset vähänkin tulisivat onnettomiksi ja tyytymättömiksi, että he tappaisivat itsensä. Mitä varten he kärsisivät, näkisivät tuskaa ja kärsisivät kaikenlaisia vaikeuksia?

Noissa vanhoissa mysteereissä ihminen läpikäytyään kathariksien puhdistuksen, joka vapautti eläimestä, pääsi siis suurem-

piin mysteereihin ja sai nähdä, mikä oli elämän ja kuoleman salaisuus. Niinhän meille sen aikaiset kirjailijat todistavat.

Tässä Uudessa Liitossa, Jeesus Kristuksen työn, elämän ja kuoleman kautta on tapahtunut sängen ihmeellinen muutos koko tässä menetelmässä, tai jos ei niin paljon itse menetelmässä, niin itse asenteessa, joka on nyt toinen.

Muistakaamme, mikä oli se ihmiskunnan historian merkittävä käännekohta, joka tapahtui Jeesus Kristuksen työn kautta? Se oli se, että Kosmillisen Kristuksen tajunta laskeutui eetterimaailmaan, tuli lähelle meidän ihmiskuntaamme. Kun Kosmillinen Kristus oli ennen saavutettavissa hyvin kaukana, niin se nyt on aivan tässä meidän keskellämme, eli niinkuin evankeliumeissa sanotaan: Kristus on teissä. Vanha suomennos sanoo: Kristus on teidän keskellänne. Mutta oikea käänös on kyllä: Kristus on teissä. – Kosmillinen Kristus on nyt meissä. Ei siis ainoastaan meidän minuutemme takana, niinkuin ennen, ei siis ainoastaan meidän minuutemme saavutettavissa. Vanhoissa mysteereissä täytyi minuuden kautta saavuttaa Kosmillinen Kristus, ja se minuus oli kaukana ja ylhäällä. Eläimet estivät hänen päivätaajuntaansa saavuttamasta tuota minuutta, mutta nyt on Kristus tässä fyysisessä maailmassa, eetterimaailmassa; nyt on Kristus paljon lähempänä meitä kuin meidän oma minuutemme, ja sentähden onkin nyt Uudessa Liitossa itsekasvatusmenetelmä toinen kuin ennen.

Me ymmärrämme aivan hyvin, että nyt kun edellytykset ovat toiset, niin ei ole järkevää sanoa ihmiselle: pyri ylöspäin tuohon korkeampaan minuuteesi, että saavuttaisit Kristuksen. Tietenkin voi siltäkin tavoin sanoa, mutta se ei ole oikein, Kristus on meitä nyt niin lähellä. Nykyaikaisissa Uuden Liiton mysteereissä sanotaan näin: sinun pitää ottaa korkeampi minäsi, oma itsesi alas tähän persoonallisuuteen ja sillä tavoin päästä yhteyteen Kristuksen kanssa. Miten se voi tapahtua? Siihen on Jeesus Kristus itse antanut meille aivan selvät neuvot. Hän sanoi ja opetti, niinkuin

muistamme, että ihmisen on uskottava siihen, että Jumalan valtakunta on lähellä, – ihmisessä, meissä. Mikä on tämä Jumalan valtakunta? Se on rakkauden, kaiken toden ja hyvän valtakunta. Se on se, joka on lähellä, ja se on meissä. Kaikki se, mikä on hyvää, ihanteellista, ei ole ulkopuolella meitä, vaan ihmisessä itsessään. Jeesus sanoo vertauksessaan: jokaiselle teistä on annettu jonkinlainen taivasten valtakunnan siemen; hyvä siemen on kätkeyty meihin; jokaisella teistä on kallis helmi omassa sielussanne; ihmisissä ei ole vain itsekkyyttä ja pahaa, vaan heissä on myös luonnostaan hyvää. Meidän oman jumalallisen minuutemme kautta on myös hyvän voima meissä. – »Nyt sinun tulee uskoa tähän hyvään, joka on itsessäsi, ja toteuttaa se. Sinun täytyy tuntea se, toteuttaa se koko olemuksessasi. Sinun täytyy nähdä, mikä sinussa on hyvää, mitkä kauneuden näyt ja ihanteet ovat sinussa hyviä. Uskomalla siihen sinä tulet tietoiseksi omassa persoonallisuudessasi. Sinä et tule persoonallisuudeksi sanan todellisessa merkityksessä, jos sinä katselet, kuinka paljon sinussa - on pahaa. Jos sinä rupeat kamppailemaan pahaa vastaan, niin sinä et silloin tule ihmiseksi, joka tuo hyvää maailmaan. Sinä olet todellinen ihminen, jumalallinen olento, jos uskot omaan tehtävääsi, jos uskot siihen hyvään, mikä sinussa on piilossa. Mikä sinussa on hyvää, jaloa ja kaunista, se etsi ja löydä. Tee sen mukaan, toteuta se. Sillä tavoin tulet ihmiseksi. – Näin tapahtuu tuo salaperäinen avioliitto ylemmän ja alemman minän välillä, niin että ei ole muuta kuin yksi, ylempi ihminen. Sinun pitää uskoa hyvään, siihen uppoutua. Sinun pitää huomata, että kaikki nämä eläimet, jotka ovat sinussa, ovat myöskin sinua itseäsi. Älä ajattele, niinkuin ennen opetettiin, että nämä eläimet eivät ole sinua itseäsi ja että sinun pitää taistella niitä vastaan, antaa niiden veren vuotaa. Sinun pitää tuntea, että nämä eläimet ovat sinua itseäsi, vaikka olet kantanut niitä suurena taakkana ja ristinä, perintönä niiltä muinaisilta ajoilta, jolloin olit alkuperäinen ihminen. Sinä olet kasvattanut itsessäsi nämä

eläimet; älä asetu sille kannalle, että ne ovat sinun ulkopuolellasi. Ota niiltä eläimiltä kaikki voima minuutesi kasvattamiseksi. Tee niistä itsellesi suuri voimapatteri. Tee niistä sivistyneitä kotieläimiä, jotka sinua auttavat ja palvelevat. Sinä olet jumalallinen ihminen, joka pidät siunaavan kätesi näiden kaikkien eläinten yllä; ja siinä ne eläimet ovat edessäsi voitettuina, ja ne ovat kuitenkin sinua.»

Tämä on erittäin salaperäinen, kokemattomalle ihmiselle aivan käsittämätön oppi pahan vastustamattomuudesta, Jeesuksen oppi siitä, että paha ei ole vastustettava. Ihmisen pitää ymmärtää, että hän on niin kallisarvoinen, että hän ei saa tuhlata elämänsä mihinkään turhanpäiväiseen taisteluun. Ihmisen voima on niin suuri, että hän voittaa; hän ei taistele, vaan voittaa. Hän ei käy toivotonta taistelua pahoja peikkoja vastaan, vaan tekee niistä kaikista ystäviä itselleen. Eläinkuntahan on voima maailmassa. Sentähden eläimet ihmisessäkin ovat hänen voimansa, hänen voimapatterinsa; ja kun hän osaa muuttaa asenteensa sillä tavoin, että hän sanoo: tehän ette ole eläimiä, vaan minua itseäni, – niin silloin hän osaa ratkaista eläinten salaisuuden tietää niiden syntysanat. Niin kauan kuin hän näkee paha, on hän valmis nyppimään sitä pois itsestään ja toisista. Voiman, voiton hän saavuttaa silloin, kun hän näkee kaiken hyväksi, ja kun hän asettaa tuon voiman hyvän palvelukseen.

Eivät eläimet ole huonoja, syntisiä olentoja, mitään syntisraukkoja. Jos tänä päivänä leijona ja kotka eivät meitä palvele, niin se johtuu siitä, että me olemme unohtaneet taidon kohdella eläimiä oikein. Miksikä eivät tiikerit, leijonat, krokodiilit ja käärmeet aivan samalla tavoin kuin hevoset ja lehmät, voisi meitä palvella? Ne varmasti palvelisivat meitä, jos me osaisimme niitä oikein kohdella. Onhan Intiassa ihmisiä, jotka osaavat oikein kohdella eläimiä. On fakiireja, jotka kesyttävät käärmeitä jne. Mutta vielä emme yleisesti käytä tiikereitä, leijonia ja ns. villipetoja palveluksessamme, sillä emme osaa voittaa niiden

rakkautta puolellemme. Ja se johtuu siitä, että me pelkäämme niitä, pelkäämme näitä raatelevia petoja itsessämme ja toisissa. Niin kauan kuin me pelkäämme niitä itsessämme ja toisissa, niin kauan me pelkäämme niitä myös ulkonaisessa maailmassa.

Kun me opimme toteuttamaan Jeesuksen neuvoja ja opimme olemaan paha vastustamatta, niin se ei suinkaan merkitse sitä, että me joutuisimme pahan valtaan, vaan se merkitsee, että me voitamme pahan taistelutta. Ja silloin me olemme myös silmänräpäyksessä voittaneet nuo kaikki eläimet ja pahat henget itsessämme.

Tehän kaikki muistatte tuon kauniin kaskun Franciscus Assisilaisesta. Oli eräs nuori munkki, joka tuli Franciscuksen luo ja sanoi: »Pyhä isä! Minä kyllä tahtoisin sydämeistäni elää Jumalalle otollista elämää, tahtoisin pyrkiä kaikessa hyvässä eteenpäin, mutta minä en voi sille mitään, että perkele tulee aina minun luokseni ja on niin vihaisen näköinen. Minä pelkään häntä kovasti. Minä koetan olla oikein vihainen sille perkeleelle, koetan sitä säättää niin paljon kuin vain voin, mutta se ei vain lähde pois. Mitä minun, pyhä Isä, tulee tehdä?» Franciscus hymyili nuorelle munkille ja sanoi sitten »Mutta rakas pikku veli, minkä tähden sinä otat hänet sillä tavoin vastaan? Sinun pitää tehdä hänet ystäväksesi. Ethän sinä koskaan ole varma perkeleen juonista, jos hän on sinun vihollisesi. Jos sinun aina pitää olla varuillasi, niin eihän sinulla ole mitään rauhaa. Ensi kerralla kun perkele tulee, niin sano hänelle: »Tervetuloa, rakas ystävä! Keskustelkaamme vähän ja olkaamme ystäviä! – Tee hänet ystäväksesi, pikku veli.» – Nuori munkki lähti Franciscuksen luota kuultuaan neuvot, ja palasi jonkin ajan kuluttua taas hänen luokseen ja sanoi: »Kiitos neuvostasi! Kun perkele tuli luokseni, niin minä heti pyysin häntä sisään ja olin hänelle ystävällinen. Nyt hän saa tulla luokseni milloin tahansa, ja me olemme oikein hyviä ystäviä. Minä tunnen itseni vain voimakkaammaksi, enkä pelkää häntä lainkaan.»

Tämä on merkillinen oppi pahan vastustamattomuudesta, mikä on samaa kuin pahan voittaminen. Tätä ihmeellistä oppia ei voi ymmärtää, ellei sitä saa itsessään kokea. Mutta kun ihminen sen kokee, niin hän huomaa, että se on suurin ja korkein elämän laki. Se on rakkauden laki. Ei mitään vihaa saa olla siinä ihmisessä, joka kulkee Uuden Liiton mysteereiden tiellä. Hänessä pitää olla ainoastaan rakkautta, hänen pitää tuntea, ja hän tunteeikin, kuinka hänen olemuksensa on täynnä rakkautta, rakkauden voimaa, rakkauden iloista tietoisuutta, rakkauden pelkäämättömyyttä, sillä rakkaus ajaa pois kaiken pelon.

Tämä on se ihmeellinen menetelmä näissä uusissa mysteereissä, uusi laki, uusi elämä, jota ihmiset eivät ole vielä kokeneet täällä maan päällä. Sehän on tässä fyysisessä elämässä ollut avattuna parin tuhannen vuoden aikana tai voimmeko ehkä sanoa, Buddhasta lähtien. Korkeammassa maailmassa se on tietysti aina ollut avattuna, mutta nyt se on avattuna myös tässä näkyvässä, ruumiillisessa maailmassa. Sentähden ovatkin nämä Uuden Liiton mysteerit niin toisenlaiset kuin vanhat.

Voisimme sanoa, että näissä uusissa mysteereissä ei ole enää varsinaisesti mitään pienempiä mysteereitä, tai mikäli niitä on, niin ne kuuluvat siihen puhdistukseen, joka tekee ihmisestä jumalallisen olennon ja ihmisen tässä näkyvässä maailmassa. Nyt ei riitä ainoastaan se, että ihminen näkymättömässä maailmassa liikkuu ihmisenä riippumattomana fyysisestä ruumiistaan. Se on saavutus, joka kuuluu vanhalle tielle, mutta nyt näissä uusissa mysteereissä on niin, että ihmisen täytyy saavuttaa tämä inhimillinen jumalallisuus tai jumalallinen inhimillisuus, jota myöskin nimitetään Jumalan poikuudeksi, tässä näkyvässä maailmassa ja tässä päivätajunnassa. Täällä ihmisen täytyy saavuttaa Jumalan poikuus. Sentähden on ihmisen suhde elämään ja maailmankaikkeuteen niin toinen kuin ennen muinaisina aikoina. Nyt on meidän saavutettava aivan tässä päivätajunnassa se, mikä ennen saavutettiin ainoastaan korkeammilla tasoilla. Vanhat mysteerit vietettiin kuun merkeissä

yöllä, kuun asennon mukaan, uudet mysteerit vietetään päivän merkeissä, auringon valossa ja auringon jumalan huomassa. Se vihkimys, se uudestisyntyminen, uudeksi olenoksi muuttuminen, joka ennen saavutettiin yömaailmassa, henkimaailmassa, fyysillisen ruumiin nukkuessa eli sen ollessa tajuttomassa tilassa, saavutetaan nyt päivätajunnassa, ihmisen hereillä ollessa, hänen kadottamatta mitään itsestään. Hänessä täytyy tapahtua se uudestisyntyminen, uudeksi olenoksi muuttuminen, ja se voi tapahtua ainoastaan päivätajunnassa, tässä näkyvässä maailmassa. Ei kuitenkaan niin, että ihminen yhtäkkiä tuntisi olevansa Jumala, joku jumalallinen olento ja täytyisi äärettömällä ylpeydellä: »Katsokaa nyt! Minähän olen jumalallinen olento; mitä te muut olettekaan.» Ei ollenkaan tällä tavalla. Paavalikin sanoo itsestään: »Minä olen ensimmäinen syntisistä.» Meidän ei kuitenkaan pidä ajatella siten, että Paavali teki enemmän syntiä kuin muut, emme saa käsittää hänen sanojaan tässä merkityksessä, vaan meidän täytyy ymmärtää, että nuo sanat kuvasivat Paavalin sisäistä, luonnollista tunnelmaa ja asennetta, hänen nöyryyttänsä, joka johtuu juuri siitä, että saa nähdä Jumalan valtakunnan ja Jumalan Pojan. Se on Jumalan Pojan nöyryyttä. Se nöyryys aiheuttaa sen, että ihminen näkee ulkonaisen persoonallisuutensa tässä näkyvässä maailmassa aivan kuin ensimmäiseksi syntisistä, ts. siis, että hänkin on syntinen, niinkuin muut.

Se, että ihminen päivätajunnassaan näkee elämän ja kuoleman lävitse, ei merkitse sitä, että hän nyt olisi minuudessaan erillinen olento kaikista muodoista, vaan se merkitsee sitä, että hän on puhdistanut minuutensa ikäänkuin kristalliksi, jossa Kristuksen valo loistaa ja elää hänen kauttansa. Hän ei aseta esteitä Jumalan tielle, niinkuin muut ihmiset aina asettavat kaikenlaisia esteitä, kun eivät osaa luopua haluistaan ja intohimoistaan. Sellainen ihminen, joka kulkee Uuden Liiton tiellä, päästää Kosmillisen Kristuksen säteet lävitsensä. Hän on Jumalan Poika niinkuin Jeesus Natsarealainen. Ei sillä tavoin, että hän olisi heti täydelli-

nen, vaan hän on alkanut kulkea sitä tietä, jonka Jeesus kulki loppuun saakka. Nyt Jumalan rakkaus, Kosmillisen Kristuksen ihanuus voi sellaisen ihmisen kautta säteillä maailmaan. Se on uusi tie; se on uudet mysteerit.